

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. Ľ. K.**, bývajúceho v B., zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Suchánekom, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 6-8, proti žalovanému: **Petit Press, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Lazaretská 12, IČO: 35 790 253, zastúpeného advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 45, IČO: 35 906 464, o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 10 C 104/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2013 sp.zn. 8 Co 131/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca podal 11. mája 2009 na Okresnom súde Bratislava II žalobu o ochranu osobnosti, ktorou sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť dvakrát po sebe uverejniť ospravedlnenie žalobcovi a povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 €.

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 10. júna 2010 č.k. 10 C 104/2009-77 v spojení s doplniacím rozsudkom zo 6. decembra 2012 č.k. 10 C 104/2009-128 návrh žalobcu v časti o uverejnenie ospravedlnenia zamietol, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku náhrady nemajetkovej ujmy súd návrh zamietol a žiadnemu z účastníkov právo

na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení poukázal na § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca preukázal, že žalovaný neoprávnene zasiahol do cti a ľudskej dôstojnosti žalobcu, keď 3. marca 2009 uverejnil v denníku Sme na str. 5 článok „O Ski park Ružomberok je bitka súdna“, v ktorom okrem iného uviedol „K., ktorého firma KSI bola v roku 2007 zaregistrovaná ako väčšinový majiteľ Ski Parku zrejme podvodným spôsobom, predtým strávil niekoľko mesiacov vo vyšetrovacej väzbe za výpalníctvo bratislavských firiem.“ Uviedol, že údaj o tom, že žalobca strávil niekoľko mesiacov vo vyšetrovacej väzbe za výpalníctvo bratislavských firiem, sa preukázal v celom rozsahu za nepravdivý, keď uvedené skutkové tvrdenie malo navyše difamujúci charakter. Na uvedenie daného nepravdivého tvrdenia nemal žalovaný žiadne oprávnenie, ktoré by požievalo zákonnú, a teda aj súdnu ochranu. V danom prípade sa nejednalo o stret medzi osobnostným právom žalobcu a ústavou zaručeným právom na slobodu prejavu, ako sa mylne domnieval žalovaný. K takémuto stretu môže dôjsť pri vyslovení hodnotiacich úsudkov, či skutkových tvrdení za predpokladu, že vychádzajú z pravdivých skutočností. Právo na slobodu prejavu nie je neobmedzeným právom, jeho hranice sú vymedzené jednak spoločenskou potrebou šírenia informácií, ako aj právom osôb, ktorých sa tieto informácie dotýkajú. Spoločenská potreba šírenia informácií nie je daná vtedy, ak ide o šírenie informácií v celom rozsahu nepravdivých, keď nie je rozhodujúce, či k použitiu uvedených informácií došlo omylom alebo úmyselne. Súd dospel k záveru, že nepravdivý údaj mal pre osobu žalobcu nielen znevažujúci charakter, ale dal celému článku úplne iný, jednostranný rozmer vyznievajúci jednoznačne v jeho neprospech, hoci dianie okolo Ski Park Ružomberok je predmetom neskončených súdnych sporov, ktorých výsledok nie je vopred jasný. Žalovaný žalobcu identifikoval celým menom, čím zviditeľnil jeho osobu v očiach širokej verejnosti nezameniteľným spôsobom. Zverejnením danej informácie utrpela nielen osobnosť žalobcu, ale aj jeho rodina, súkromie, ktoré je jeho neoddeliteľnou súčasťou. V prípade žalobcu sa jedná o trestne bezúhonného občana a hoci sa pohybuje v prostredí, či medzi ľuďmi, ktorých aktivity sú v rozpore, či na hranici zákona, nie je možné označiť ho za zločinca, či výpalníka. Na vyslovenie uvedených záverov nemal žalovaný žiadne oprávnenie, teda išlo o zásah nedovolený, v demokratickej spoločnosti neprípustný a netolerovateľný. Žalovaný hrubo zasiahol do osobnostných práv žalobcu, keď prekročil hranice prípustné pre slobodu prejavu, hoci z nedbanlivosti, tým že žalobcu označil za „výpalníka bratislavských firiem“, ktorý za túto činnosť „strávil niekoľko mesiacov vo vyšetrovacej väzbe“. Mal za preukázaný nárok žalobcu na priznanie zadosťučinenia v morálnej, ako aj finančnej rovine. Považoval za postačujúce, z hľadiska morálnej

satisfakcie, uverejnenie ospravedlnenia žalovaným v denníku Sme 9. apríla 2009, v dôsledku čoho takmer identický návrh žalobcu o uverejnenie ospravedlnenia zamietol. Dospel k záveru, že ani dvakrát po sebe opakujúce sa ospravedlnenie už neodstráni následky zásahu, ktoré nie je možné vopred v celom rozsahu ani do budúcnosti predvídať. Priznal preto žalobcovi aj finančnú satisfakciu vo výške 10.000 €, ktorú považoval na zmiernenie dopadu za primeranú, keď prihliadol na správanie odporcu v priebehu súdneho konania, ako aj na skutočnosť, že denník Sme je mienkotvorným tlačovým periodikom s vysokou mierou publicity doma i v zahraničí, keď je celospoločensky žiadúce, aby poskytoval a uverejňoval informácie, z ktorých si verejnosť vytvorí pravdivý a objektívny, nie skreslený a zavádzajúci obraz, tak o pozitívnych, ako i negatívnych javoch v spoločnosti, vrátane osôb, ktoré sú objektom jej oprávnenému záujmu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku, ktorým bol vo zvyšku zamietnutý návrh žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, napadol žalobca odvolaním. Zároveň ho napadol odvolaním aj žalovaný, a to vo výroku, ktorým mu súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 € a vo výroku o trovách konania.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 25. júna 2013 sp.zn. 8 Co 131/2013 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za dostatočne odôvodnené, majúce všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p. Uvedol, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p., vec správne po právnej stránke posúdil a správne dospel k záveru, že žalovaným uverejnená informácia o žalobcovi je nepravdivá, keď jej uverejnením žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Žalobcovi vznikol nárok na poskytnutie primeraného zadosťučinenia v zmysle § 13 ods. 1 OZ a tiež na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ, a to vzhľadom na intenzitu zásahu, keď žalovaný prekročil hranice prípustné pre slobodu prejavu a obzvlášť znevažujúcim spôsobom informoval verejnosť o osobe žalobcu. Vzhľadom na rozsah následku uvedeného zásahu spočívajúceho v znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti, priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v primeranej výške v súlade

s § 13 ods. 3 OZ. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním, v ktorom žiadal zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že účastníkovi konania sa postupom prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu, odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), konanie pred súdmi je postihnuté vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že rozhodnutia súdov trpia vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, čím porušili zásady spravodlivého procesu a právo odporcu na súdnu ochranu. Súdny sa v odôvodnení rozsudkov dostatočne nevysporiadali s argumentáciou žalovaného a z odôvodnenia rozsudkov nie je zrejmé odôvodnenie právneho názoru súdu. Rozhodnutia súdov nižších stupňov považoval za nespravodlivé, ich odôvodnenie za nedostatočné a zmätočné, keď najmä: právne závery súdov nevyplývajú zo skutkových zistení a sú s nimi v extrémnom nesúlade; v odôvodnení rozsudkov sa súdy nezaoberali argumentmi žalovaného, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie veci. Žalovaný poukázal na nedostatky spočívajúce v nesprávnych a neúplných skutkových a právnych záveroch konajúcich súdov, ktoré mali za následok odňatie práva odporcu konať pred súdom, a to: a/ nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi napádanou informáciou a zásahom do cti a dôstojnosti žalobcu, b/ nepreukázanie vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, c/ v odôvodnení rozsudkov sa súdy nezaoberali argumentmi žalovaného, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci. Dovolateľ mal zároveň za to, že dovolaním napadnutý rozsudok v nadväznosti na rozsudok okresného súdu trpí vadou podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Podľa jeho názoru prišlo zo strany konajúcich súdov k zjavnému pochybeniu, na zistený skutkový stav neaplikovali príslušnú právnu normu, keď nesprávne aplikovali najmä § 13 Občianskeho zákonníka.

K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý považoval podané dovolanie za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 241 ods. 1

veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

Prípustnosť dovolania žalovaného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“). Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval

vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p tým, že v danom prípade mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v dôsledku toho, že konanie je postihnuté vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení, resp. nepreskúmateľnosti rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jeho práv na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu I. stupňa bez toho, aby sa v odôvodnení vysporiadal s odvolacou argumentáciou odporcu prezentovanou v odvolaní.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom

chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

K námietke dovolateľa, že rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Takáto vada konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Najvyšší súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety – kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu I. stupňa, obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a obsahuje vysvetlenie všetkých dôvodov, ktoré boli v prejednávanej veci pre posúdenie žalobného nároku podstatné. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (uvádza skutkový stav, ktorý považovali súdy za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, z ktorých vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení). Odvolací súd

postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom doplnil aj ďalšie úvahy a dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil.

Formulácie, ktoré sú v dovolaní zvolené na odôvodnenie jeho opodstatnenosti nasvedčujú tomu, že žalovaný, namietajúc existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spochybňuje tiež úplnosť a správnosť skutkových zistení súdov, ako aj nedostatočne vykonané dokazovanie.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Dovolanie totiž nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 237 O.s.p., § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a hmotnoprávných vád (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Súčasne právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Žalovaným namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie – viď § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovolaním

sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000).

So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že ani tento, žalovaným namietaný okruh tvrdených nesprávností postupu súdov, nezakladá procesnú vadu konania a prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaný ako dovolací dôvod uviedol aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou majúc za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Vada tejto povahy v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, § 237 O.s.p.), o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Žalovaný tiež namieta, že rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p.

Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zároveň je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania (viď napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Žalovaný dovolaním napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania. Tento výrok, i keď tvorí súčasť rozsudku, má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o náhrade trov konania je v zmysle ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné. Jeho prípustnosť by mohla založiť iba procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 117/1999), avšak vada tejto povahy v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. apríla 2016

JUDr. Soňa Mesiarkinová., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová